med en kusk. Hun tjæner ved at gå ud og stryge for folk langt mere, end han som kusk, og sålænge de ikke har börn, vilde hun altså efter hr. Z.s lov fuldstændig være mandens ligestillede; men den dag, hun fik et barn, måtte hun holde op at stryge og leve af mandens nåde. Det vil altså sige, at det at opfylde sine moderpligter skal göre de gifte kvinder, der ingen formue har i forveien, til en ejendomsløs klasse!

Men skal det være således, kan den kapital, vi lægger i det fælles hjæm i form af alle vore kræfter, ikke komme os til gode som rettighed til medråden over det fælles hjæm og den fælles ejendom, så siger jeg: nuvel, vil I skælne mellem mit og dit, så gør vi kvinder også vor ret gældende: vi føder vore børn med smerte, vi ernærer dem ofte på bekostning af vore legemlige kræfter det første år af deres liv, vi passer dem og ofrer os for dem dag og nat; dem er det, der er skyld i, at vi ikke kan kappes med manden i pengeerhvervet; kort sagt, de og det fælles hjæm sluger al vor erhvervsævne! Kan det ikke give os medejendomsret til hjæmmet, så kræver vi enerådighed over börnene, som vi har født og ofret alt for! Dette er en fuldstændig retfærdig og naturlig følge af, at manden vil göre sin særejendomsret over sit arbejdes frugt gældende. Vi vil ikke gå ind på, at han skal have særejendomsret over frugten af sit livs arbejde, mens frugten af vore kræfter og vort arbejde skal gå ind i hans særejendom, som vi ingen rådighed har over! — For at tydeliggöre det, jeg siger, at frugten af den gifte kvindes arbejde går ind under mandens særeje, vil jeg give et eksempel: börnene skal have nye klæder; der købes da for de penge, manden erhverver, tøj til klæderne, og hustruen syr dem. Men klæderne er ifølge hr. Z.s lov ligefuldt mandens særeje, for de er købte for hans penge. Hvad får så hustruen for sit arbejde?

Sig nu endelig ikke, at jeg har foreslået, at manden skulde råde over pengene, hustruen over börnene. Intet er fjærnere fra min tanke! Jeg har kun villet vise, hvortil det fører med denne udskillen af mit og dit i et forhold, der er og altid må blive det fuldstændigste fællesskab, og jeg kan og vil ikke tro, at det, som ægteskabet er og bör være — fællesskab i ét og alt — ikke skulde kunne finde sit ud-